

fra den Side; Danmark har i Sandhed tidlige kun altfor ofte og altfor meget høiet sig for lige saa overmodig og fordringsfuld Trykken fra Osten som fra Syden. Det er jo endog historisk bekjendt nok, at Forholdet selv har været anderledes under aabnbare Krige i selve dette Aarhundrede. Da Danmark ved sit Angreb fra Norge paa Sverrig, som sædvanligt, havde hjulpet Rusland imod Sverrig, da vi saaledes nu endog havde bidraget Vort til Ruslands Erobring af Finland, saa forledes vi paa en Maade, som dog neppe Noget her vil kalde høimodig, saa fik vi i Sandhed Banzstikighed nok ved selv at drage os ud af det igjen, ved den Fredsflutning, ved de Underhandlinger i Jönköping, hvorom, saavidt jeg veed, et Mienvidne endnu sidder i denne Forsamling i en æret Landsthingsmands Person. Og 3 Aar efter, det vide vi Alle, var det netop Tractaten i Petersborg, der først sønderrev Integriteten af det gamle danske Monarchie, sønderbrød det firehundredaarige Baand imellem Danmarks og Norges Trillingriger, sønderbrød det til Løn for, at Danmark netop dannede en Undtagelse fra næsten hele Europa ved ei paa denne Tid ogsaa at sende sit Bidrag til det store franske Tog mod Rusland. Vi vide, hvorledes det efter Krigen blev nødvendigt, 2 Aar senere, at slutte en Fred med Rusland, Freden i Hannover, hvori det udtrykkelige blev udtalt i den syvende Artikel, at Rusland garanterede Danmark sine Besiddelser, ligesom Danmark gjensidigen Rusland Besiddelsen af alle dets Stater, saaledes som de ere tilfæde ved den almindelige Fred.

Jeg mener nu, at, naar der var Arveprætendenter paa Dele af Monarchiet, som fandtes i andre Lande, f. Ex. Spanien eller Portugal, saa var det maaskee for saavidt mindre farligt at have Kongelovens Arvesølge, hvor rigtigt det endog naturligtvis i Almindelighed

netop maa være at vaage over en varig Arverets Bevarelse i ethvert Monarchie, der udenfor sig har Arveprætendenter til enkelte Dele. Men her er det nu ovenikjøbet netop Tilfældet, at de Prætendenter, der knyttede sig til den gamle slesvig-holsteenske Historie, findes just i Tydskland og i Rusland, altsaa hos det lille Kongeriges store og mod det ingenlunde altid høimodige Nabomagter. Der er allerede kommen en Protest, som jeg iøvrigt ikke saaledes ventede, da jeg sidst havde Ordet i denne Sag, og gjorde min Forespørgsel til Udenrigsministeren i Anledning af en besynderlig Affattelse af Overenskomsten med Augustenborgerne, en Protest og Reservation med Hensyn til de slesvig-holsteenske Arverettigheder af een af de tydske Prætendenter, og vi vide Alle af Regeringen selv, at den hidtil ikke har formaaet at faae de oldenborgske Fyrster til at renoncere. Man kan virkelig ikke sige, hvad den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) yttrede i Mødet den 22de f. M.: „Alle gamle Arveprætentioner ere døde og begravede ved Hjælp af Tractaten i London“. Man kan nu ansee alle disse tydske Fyrster for saa smaa som man vil; men vi maae dog ikke glemme, at Hertugen af Augustenborg og Prindsen af Augustenborg vare ikke heller synderlig store i 1848, dengang, da de dog kunde drage en Strøm af Sjænder over vort Fædreland, og heller ikke glemme, at i forrige Aarhundrede var det en, en Tidlang ogsaa kun meget svag, Prætendent, der kom ind i den russiske Keiserfamilie, og derved paa een Gang forandrede Arveforordninger fra at være svage og uændsede til at blive saa farlige og store, som det i den Tid saa længe nok viste sig. Fortiden paaminde os i Sandhed herom, men raader vistnok ingenlunde til at anvende det nu af Regeringen foreslaaede Hjælpemiddel.